DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ODBUDOWY

WARSZAWA Nr 5 15 PAŹDZIERNIKA 1946

TREŚĆ:

72

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o ogrodach działkowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Celem ogrodów działkowych jest spożytkowanie wolnego czasu ludzi pracy umysłowej i fizycznej oraz ich rodzin przez umożliwienie im zajęcia w zdrowotnych warunkach na działce ziemi i ułatwienie uzyskania tą drogą płodów ogrodniczych dla zaspokojenia własnych potrzeb i podniesienia w ten sposób swego poziomu zdrowotnego i gospodarczego.

Art. 2. Ogrody działkowe są stałe i czasowe.

Art. 3. 1. Ogrodem działkowym stałym jest obszar ziemi trwale przeznaczony na ten cel, położony w obrębie lub w pobliżu osiedla, ogrodzony i zaopatrzony w niezbędne urządzenia ogrodnicze, sanitarne i społeczne.

2. Ogrodem działkowym czasowym jest obszar ziemi, położony w obrębie osiedla, przeznaczony na ten cel na przeciąg lat 2—10 i uprawiany przez użytkowników głównie dla zaspokojenia potrzeb żywnościowych.

Art. 4. Ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej.

Rozdział II.

Ogrody działkowe stałe.

Art. 5. Dla każdego osiedla, w którym co najmniej 20% ludności zamieszkuje domy zbiorowe, pozbawione ogrodów, będą utworzone stałe ogrody działkowe.

Art. 6. 1. Obowiązek zakładania ogrodów działkowych ciąży na gminach.

2. Zakłady pracy, zatrudniające więcej niż 200 osób, obowiązane są w warunkach określonych w art. 5 zakładać i utrzymywać ogrody działkowe stałe dla swych pracowników i ich rodzin.

Art. 7. 1. Na cele ogrodów działkowych stałych zostaną użyte grunty, które stanowią własność gminy lub będą nabyte, bądź wydzierżawione przez gminę na te cele oraz grunty przekazane gminie na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 3, poz. 13).

2. W razie braku takich terenów gminie służy prawo nabycia odpowiednich gruntów w drodze wywłaszczenia.

3. Ogrody działkowe, określone w art. 6 ust. 2, będą zakładane na gruntach stanowiących własność zakładu pracy, a w razie braku takich gruntów — na terenach, określonych w ust. 1, przekazanych na ten cel przez gminę.

Art. 8. Grunty pod ogrody działkowe stałe wyznacza gmina zgodnie z planami zagospodarowania przestrzennego. Do czasu uprawomocnienia się tych planów postanowienie o wyznaczeniu gruntu podejmuje zarząd miejski na podstawie uchwały miejskiej rady narodowej, a zarząd gminy na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej.

Art. 9. 1. Ogrody działkowe zakłada się na gruntach nadających się do uprawy ogrodniczej.

2. Ogrody winny być tak położone, aby odległość ich od dzielnic dla których są przeznaczone nie powodowała zbytniej straty czasu dla użytkowników i nie zniechęcała ich do pracy w ogrodzie.

Art. 10. Gminy i zakłady pracy obowiązane są zaopatrzyć ogrody działkowe stałe w ogrodzenie, wodę i odpowiednie urządzenia techniczne, sanitarne i społeczne oraz utrzymywać te urządzenia w stanie zdatnym do użytku.

Art. 11. 1. Ogrody działkowe podzielone będą na działki.

2. Ogród działkowy stały obejmować będzie co najmniej 40 działek, z których każda powinna mieć obszar 100—500 m^2.

Art. 12. Gminy i zakłady pracy wydzierżawiają stałe ogrody działkowe zorganizowanym w celu prowadzenia tych ogrodów towarzystwom ogrodów działkowych, które oddają w poddzierżawę swoim członkom poszczególne działki.

Art. 13. Użytkownikami działek mogą być tylko osoby, które nie posiadają gruntu do uprawy w obrębie osiedla, uprawiają działki dla potrzeb własnych i swej rodziny, wykonują pracę na działce bez pomocy sił najemnych i należą do miejscowego towarzystwa ogrodów działkowych.

Rozdział III.

Ogrody działkowe czasowe.

Art. 14. W osiedlach odpowiadających warunkom określonym w art. 5 tworzone będą oprócz ogrodów stałych ogrody działkowe czasowe o obszarze odpowiadającym potrzebom ludności.

Art. 15. Na cele zakładania ogrodów działkowych czasowych użyte będą:

1) położone w obrębie osiedla grunty niewyzyskane,

2) grunty przeznaczone w planach zagospodarowania przestrzennego na inne cele publiczne zwłaszcza na cele innych kategoryj zieleni, jeżeli realizacja tych celów nastąpić ma w późniejszym terminie.

Art. 16. Gmina zaopatruje ogrody działkowe czasowe w niezbędne urządzenia techniczne i sanitarne i utrzymuje je w stanie zdatnym do użytku.

Art. 17. Do ogrodów działkowych czasowych stosują się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1, 7 ust. 1, 9, 11 ust. 1, 12 i 13.

Rozdział IV.

Popieranie akcji ogrodów działkowych. Nadzór.

Art. 18. 1. Na cele związane z zakładaniem i utrzymywaniem ogrodów działkowych będą w budżetach gmin i zakładów pracy przeznaczone potrzebne sumy w granicach udzielonych na ten cel kredytów lub dotacii państwowych oraz fundusze uzyskane na podstawie art. 19.

2. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia ustali rodzaj i zakres pomocy państwowej na cele określone w ust. 1 oraz pomocy dla towarzystw ogrodów działkowych i użytkowników działek.

Art. 19. Kwoty czynszów, pobrane przez gminę z tytułu wydzierżawienia działek, użyte będą wyłącznie na cele ogrodnictwa działkowego.

Art. 20. **1.** W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia stałego ogrodu działkowego na inny teren przed ukończeniem terminu dzierżawy gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty, wynikłe z tego powodu, oraz zwrócić koszty włożone przez dzierżawców w inwestycje w wysokości umożliwiającej uprawienie działki na tym samym poziomie kultury na innym terenie.

2. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia czasowego ogrodu działkowego na inny teren przed zebraniem zbiorów gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty do wysokości wartości niezebranych plonów.

Art. 21. Nadzór fachowy nad ogrodami działkowymi, prowadzenie poradni w sprawach ogrodnictwa działkowego, popieranie prac naukowych w tym zakresie i inicjowanie akcii społecznej należy do towarzystw ogrodów działkowych, zrzeszonych w związek towarzystw ogrodów działkowych.

Art. 22. Zarządy miejskie i gminne wydają w ramach regulaminu wzorowego, opracowanego przez związek ogrodów działkowych i zatwierdzonego przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych oraz innymi właściwymi Ministrami, przepisy porządkowe o sposobie użytkowania ogrodów działkowych.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracii Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Odbudowy:

Michał Kaczorowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:

Alfred Jaroszewicz

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:

Franciszek Litwin

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 208 z dn. 2 sierpnia 1946 r.).

73

DEKRET

z dnia 28 czerwca 1946 r.

o zwolnieniu od opłat sądowych i hipotecznych w związku z naprawą budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wpisy w księgach hipotecznych (gruntowych) oraz wnioski i podania o dokonanie tych wpisów, dotyczące pomocy kredytowej Państwa, przewidzianej w dekrecie z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281), są wolne od opłat sądowych i hipotecznych.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 37 poz. 227 z dnia 22 sierpnia 1946 r.).

74

DEKRET

z dnia 8 sierpnia 1946 r.

o Nadzwyczajnych Komisjach Mieszkaniowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Powołuje się przy Prezesie Rady Ministrów Nadzwyczajną Komisję Mieszkaniową z siedzibą w Warszawie, której działalność obejmuje teren całego Państwa.

Art. 2. Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa ustanawia dla poszczególnych miast lub osiedli miejscowe Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe w składzie przewidzianym w art. 9 na wniosek Okręgowych Komisji Związków Zawodowych.

Art. 3. Zadaniem Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych jest przedsięwzięcie wszelkich środków niezbędnych dla zwiększenia rozporządzalnej ilości mieszkań na rzecz ludności pracującej, zwłaszcza przez usunięcie z nich osób, uchylających się od pracy lub uprawiających spekulację, w szczególności zaś tych, które w pierwszym okresie po wyzwoleniu zajęły mieszkania poniemieckie.

Art. 4. Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe obowiązane są przy wykonywaniu swego zadania ściśle współdziałać ze Związkami Zawodowymi, Radami Zakładowymi oraz z organami samorządu gospodarczego.

Art. 5. Celem wykonania zadania określonego w art. 3 — Nadzwyczaina Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów może:

a) przedstawiać Rządowi postulaty z dziedziny mieszkaniowej i na żądanie Rządu wydawać opinie o projektach ustaw i rozporządzeń w tej dziedzinie,

b) przyjmować i rozpatrywać zażalenia na sposób funkcjonowania władz kwaterunkowych przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. Nr 4. poz. 27),

c) przeprowadzać kontrolę działalności władz wskazanych pod literą b) oraz zawiadamiać o wynikach tej kontroli właściwe organy nadrzędne nad tymi władzami celem usunięcia dostrzeżonych braków,

d) wydawać wiążące wskazówki i polecenia dla miejscowych Nadzwyczajnych Komisyj Mieszkaniowych.

Miejscowe Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe mogą po przeprowadzeniu postepowania wyjaśniającego orzekać o usunięciu osób, uchylających się od pracy lub uprawiających spekulację, wraz z członkami rodzin, z całego lub z części mieszkania w terminie wskazanym w decyzji oraz o przydzieleniu przez odpowiednią

władzę kwaterunkową opróżnionych w ten sposób mieszkań lub ich części. Nadto mogą one wykonywać czynności przewidziane pod literą b) i c), a także wydawać wiążące zlecenia właściwym władzom kwaterunkowym.

Art. 6. Wszelkie decyzje, wydane na podstawie art. 5 ust. 2, są prawomocne. Wiążą one niezależnie od uprawnień mieszkaniowych, nadanych orzeczeniem sądowym lub orzeczeniem innej władzy lub komisji.

Art. 7. Wszystkie władze oraz urzędy państwowe i samorządowe obowiązane są udzielać Nadzwyczajnym Komisjom Mieszkaniowym pomocy niezbędnej do wykonywania ich zadań.

Art. 8. Orzeczenia Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych ulegają wykonaniu według przepisów o postępowaniu przymusowym w administracji. Orzeczenia Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych w szczególnych przypadkach, gdy tego wymaga interes publiczny, mogą być wydawane z natychmiastową wykonalnością przez zarządy miejskie jako władzę egzekucyjną.

Art. 9. Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe składają się z przewodniczącego oraz czterech członków. Równocześnie powołuje się zastępców przewodniczącego i członków Komisji.

Skład Nadzwyczajnej Komisji Mieszkaniowej przy Prezesie Rady Ministrów powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Komisji Centralnej Związków Zawodowych. Jednym z członków Komisji winien być przedstawiciel samorządu rzemieślniczego.

Art. 10. Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów ustali wewnętrzną organizację i sposób funkcjonowania dla siebie oraz dla miejscowych Nadzwyczajnych Komisyj Mieszkaniowych.

Nadto Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów określi w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów stosunek służbowy i normy uposażenia pracowników Komisyj.

Art. 11. Budżet Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych objęty jest budżetem Prezydium Rady Ministrów.

Art. 12. Przepisom dekretu niniejszego nie podlegają mieszkania wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie obowiązujących przepisów.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc z dniem 31 grudnia 1947 r.

Prezes Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 229 z dnia 22 sierpnia 1946 r.).

75

DEKRET

z dnia 5 września 1946 r.

o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu fachowych sił technicznych z dziedziny budownictwa na rzecz odbudowy kraju.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Obywatele polscy o technicznych kwalifikacjach fachowych z dziedziny budownictwa obowiązani są w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie dekretu niniejszego zarejestrować się w powiatowej władzy administracji ogólnej swego miejsca zamieszkania (w miastach będących powiatami miejskimi oraz w m. st. Warszawie i m. Łodzi — w Zarządzie Miejskim).

2. Dla osób, które w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego przebywają za granicą, termin dwumiesięczny liczy się od dnia ich powrotu do kraju.

Art. 2. Za osoby o technicznych kwalifikacjach fachowych z dziedziny budownictwa w rozumieniu art. 1 uważa się:

1. inżynierów architektów,
2. inżynierów dróg i mostów,
3. inżynierów lądowych,
4. inżynierów wodnych,
5. inżynierów o innym wykształceniu zawodowym, którzy pracowali w budownictwie nie mniej niż trzy lata,
6. techników budowlanych i instalacyjnych,
7. majstrów budowlanych i instalacyjnych.

Art. 3. 1. Nie podlegają obowiązkowi rejestracji:

1) posłowie do Krajowej Rady Narodowej,
2) osoby, pełniące czynną służbę wojskową.

2. Osoby wymienione w ust. 1, obowiązane są jednak zarejestrować się w ciągu 2 miesięcy od dnia, w którym zaprzestały pełnienia czynności, uzasadniających zwolnienie od obowiązku rejestracji.

Art. 4. Przy rejestracji należy podać:

1) imię, nazwisko, datę urodzenia oraz dokładny adres,
2) dane, które uzasadniają posiadanie technicznych kwalifikacji fachowych z dziedziny budownictwa,
3) zawód i stanowisko w zawodzie przed dniem 1 września 1939 r. i w dniu rejestracji.

Art. 5. Osoba zarejestrowana powinna o każdej zmianie miejsca zamieszkania zawiadomić w ciągu dwu tygodni władzę, która dokonała rejestracji.

Art. 6. 1. Powiatowa władza administracji ogólnej (w miastach będących powiatami miejskimi oraz w m. st. Warszawie i m. Łodzi — Zarząd Miejski) może do dnia 31 grudnia 1948 roku powołać do pracy w dziedzinie budownictwa na rzecz odbudowy kraju osoby zarejestrowane, stosownie do ich kwalifikacji, na okres czasu nie dłuższy niż dwa lata.

2. Nie podlegają powołaniu do pracy funkcjonariusze państwowi i samorządowi, pracownicy przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, osoby, które ukończyły lat 60, oraz matki, sprawujące opiekę nad dziećmi w wieku do ukończonych lat 13.

3. Zakres, sposób wykonania i czas trwania przymusowego zatrudnienia dla poszczególnych obszarów kraju oraz dla poszczególnych grup osób, wymienionych w art. 2, określa Minister Odbudowy w drodze zarządzeń.

Art. 7. Osoby powołane do pracy w trybie niniejszego dekretu mają prawo wyboru miejsca pracy w jednej z miejscowości wskazanych im przez władzę, wymienioną w art. 6 ust. 1.

Art. 8. Osoby, wymienione w art. 2, zwolnione są od obowiązków rejestracji i pracy, określonych w dekrecie z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24).

Art. 9. 1. Osoby, powołane do pracy w trybie niniejszego dekretu, otrzymują przez cały czas zatrudnienia wynagrodzenie według norm stosowanych w instytucji (zakładzie pracy), która te osoby zatrudnia, względem pracowników o tych samych kwalifikacjach zawodowych.

2. Osoby, wymienione w ust. 1, korzystają również z innych świadczeń, przysługujących pracownikom danej instytucji (zakładu pracy).

Art. 10. 1. Kto nie dokona obowiązku zarejestrowania się, określonego w art 1 i 3 ust. 2, podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 30.000. zł albo jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto nie dokona przewidzianego w art. 5 obowiązku zawiadamiania o zmianie miejsca zamieszkania.

Art. 11. 1. Kto wbrew powołaniu do pracy nie stawi się do niej w wyznaczonym terminie podlega karze aresztu do roku i grzywny albo jednej z tych kar.

2. Ściganie przestępstwa, określonego w ust. 1, następuje na wniosek powiatowej władzy administracji oglónej (wmiastach będących powiatami miejskimi oraz w m. st. Warszawie i m. Łodzi — Zarządu Miejskiego).

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Odbudowy:
Stefan Pietrusiewicz

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 266 z dnia 10 października 1946 r.).

76

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lipca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 7 i art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11 kwietina 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U . R. P. Nr. 17, poz. 114) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. W skład wojewódzkiej komisji wchodzą: jako przewodniczący — delegat wyznaczony przez przewodniczącego Głównej Komisji, jako zastępca przewodniczącego — naczelnik wydziału przemysłowego odnośnego urzędu wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy lub Łodzi) lub jego zastępca oraz jako członkowie — 2 delegaci Ministra Skarbu, po 1 delegacie spośród pozostałych Ministrów, wymienionych w § 6, 3 delegaci wojewódzkiej rady narodowej (w m. st. Warszawie i Łodzi — 3 delegaci miejskiej rady narodowej), 3 delegaci wojewódzkiej komisji związków zawodowych, 2 delegaci izby przemysłowo-handlowej, 2 delegaci właściwego miejscowo okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej, 2 delegaci Związku Gospodarczego Spółdzielni „Społem" oraz 2 delegaci Związku Samopomocy Chłopskiej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Piotr Jaroszewicz

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Ludwik Grosfeld

w/z Minister Odbudowy:
Stefan Pietrusiewicz

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

w/z Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 241, z dnia 11 października 1946 r.).

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 sierpnia 1946 r.

o funduszu amortyzacyjnym w przedsiębiorstwach państwowych.

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216) zarządzam, co następuje:

§ 1. W każdym przedsiębiorstwie państwowym, podlegającym przepisom dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych, tworzy się w drodze okresowo dokonywanych wpłat fundusz amortyzacyjny, przeznaczony na wyrównanie ubytków wartości majątku przedsiębiorstwa, wynikających na skutek zużycia lub demodernizacji.

§ 2. Wysokość rocznych wpłat na fundusz amortyzacyjny powinna odpowiadać wysokości rocznych odpisów amortyzacyjnych, dokonywanych w danym przedsiębiorstwie. Wpłaty dokonywane będą w zasadzie na okresy miesięczne. W przypadkach uzasadnionych charakterem wytwórczości obliczenie dokonywane będzie za okresy dłuższe.

§ 3. Wysokość rocznych odpisów amortyzacyjnych, wysokość i terminy wpłat na fundusz amortyzacyjny oraz okresy, za które wpłaty te będą obliczane, ustalą zarządzenia, wydane przez Ministra Skarbu w porozumieniu

z zainteresowanym Ministrem i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

§ 4. Kwoty wpłat na fundusz amortyzacyjny, obliczone w myśl §§ 2 i 3, będą wpłacane przez przedsiębiorstwo do Banku Gospodarstwa Krajowego na specjalny rachunek lokacyjny danego przedsiębiorstwa.

§ 5. Kwoty wpłacone na specjalny rachunek lokacyjny (§ 4) mogą być użyte przez przedsiębiorstwo wyłącznie na spłatę kapitału dłużnego pożyczek inwestycyjnych, zaciągniętych przez przedsiębiorstwo.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 282 z dn. 14 października 1946 r.).

78

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 3 września 1946 r.

o używaniu przy budowie wapna pokarbidowego.

Na podstawie art. 375 lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr. 34, poz. 216) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr. 77, poz. 514 i z 1946 r. Nr. 16, poz. 109) zarządzam co następuje:

§ 1. Do robót murarskich i tynkarskich zamiast zwykłego wapna budowlanego można używać wapna pokarbidowego z zachowaniem następujących warunków:

1) wapno pokarbidowe powinno pochodzić z większych wytwórni acetylenu, a źródło pochodzenia powinno być udokumentowane;
2) wapno pokarbidowe powinno być dostarczone w stanie wystarczającej wilgotności, przy zawartości wody powyżej 35%;
3) należy je starannie przechowywać, w szczególności zabezpieczyć od zanieczyszczeń, jak każde wapno gaszone, w dołach, pokrytych piaskiem lub w inny skuteczny sposób;
4) jeżeli przy powierzchni powstaje twardniejąca warstwa (t. zw. skórka), należy przed użyciem wapna ją usunąć;
5) ilość wapna pokarbidowego w stosunku do ilości piasku w zaprawie powinna być nieco większa, niż przy użyciu wapna zwykłego tłustego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 46. poz. 262 z dnia 30 września 1946 r.).

79

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 20 sierpnia 1946 r.

o sporządzeniu regionalnego planu zagospodarowania przestrzennego dla zespołu portowo-miejskiego zatoki Gdańskiej (Planu Gd).

(L. dz. GUPP. 2766 46).

1. W związku z potrzebą jak najspieszniejszego uzyskania podstaw do planowej akcji zagospodarowania obszaru delty Wisły i zaplecza wybrzeża zatoki Gdańskiej zarządzam przystąpienie z dniem 2 września 1946 r. do sporządzenia regionalnego planu zagospodarowania przestrzennego części regionu gdańskiego, a mianowicie obszaru portowo-miejskiego zatoki Gdańskiej (Planu Gd).

2. Wymieniony w pkt. 1 plan ma objąć miasta: Wejherowo, Puck, Gdynia, Sopot, Gdańsk, Tczew, Malbork i Elbląg ze sferami ich wpływów gospodarczych i Półwysep Helski łącznie z wybrzeżem otwartego morza od Władysławowa do Jeziora Zarnowieckiego.

3. Dla celów sporządzenia planu Gd i dla spraw związanych z tym planem zostanie w ramach Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego w Sopocie utworzone odrębne Biuro Planu Gd.

4. Dyrektor Biura Planu Gd jest stałym zastępcą Dyrektora R. D. P. P. w sprawach wchodzących w zakres działania Biura.

5. Zakres działania Biura Planu Gd i jego współpracy z Regionalną Dyrekcją oraz miejscowymi urzędami planowania przestrzennnego zostanie ustalony w drodze instrukcji Prezesa Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego.

Minister:
M. Kaczorowski

80

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 4 września 1946 r.

(L. dz. G. M. 2217/2350/46).

Zarządzam tymczasowe stosowanie następujących Polskich Norm:

Normy tymczasowe:

PN/B — 163 Roboty tynkowe. Warunki techniczne wykonywania i obmiar rachunkowy;

PN/B — 194 Używanie starych profili stalowych;

PN/B — 190 Konstrukcje stalowe. Obliczenia statyczne i projektowanie;

PN/B — 196 Roboty betonowe i żelbetowe. Warunki techniczne wykonywania.

za Ministra:

J. Żakowski
Podsekretarz Stanu

81

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 11 września 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie objęcia w posiadanie przez gminę niektórych gruntów w m. st. Warszawie.

Na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania gruntów w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 112) zarządzam co następuje:

§ 1.

Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia gmina m. st. Warszawy uprawniona jest do objęcia w posiadanie gruntów położonych w m. st. Warszawie między ulicami:

1) Towarowa, Prosta, Miedziana i Srebrna;

2) Nowy-Świat, Al. Jerozolimskie, Bracka i Chmielna;

3) Żurawia, Krucza, Wilcza, Mokotowska, Pl. Trzech Krzyży;

4) Al. Marszałka Stalina, Koszykowa, Mokotowska oraz Al. Marsz. Stalina, Wiejska i Piusa XI.

5) Nowy-Świat, Warecka, Pl. Napoleona i Sto-Krzyska;

6) Krak. Przedmieście, Mariensztat, Bednarska i Kościół Wizytek;

7) Al. Jerozolimskie, Emilii Plater, Hoża i Chałubińskiego.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Odbudowy:
M. Kaczorowski

Minister Administracji Publicznej:
Wł. Kiernik

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 96, z dnia 27 września 1946 r.).

82

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 21 września 1946 r.

o ustaleniu zakresu działania Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

(L. dz. G. M. 2819/W1/46).

Do czasu uregulowania w drodze dekretu zasad organizacji przedsiębiorstw państwowych i ich zjednoczeń — ustalam następujący zakres działania Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych (dotychczasowa nazwa „Centralny Zarząd Zrzeszeń Przedsiębiorstw Budowlanych — C. Z. Z. P. B.):

I. Na czele Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych stoi mianowany przeze mnie Dyrektor Naczelny.

II. Do zakresu działania Centralnego Zarządu należy:

a) zorganizowanie państwowych i pozo-

stających pod zarządem państwowym przedsiębiorstw budowlanych w Okręgowe Zjednoczenia Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych (dotychczasowa nazwa „Zrzeszenie Przedsiębiorstw Budowlanych"),

b) zarządzanie tymi przedsiębiorstwami za pośrednictwem Okręgowych Zjednoczeń P. P. B.

III. W uzasadnionych wypadkach Naczelny Dyrektor może za moją zgodą:

a) kasować istniejące przedsiębiorstwa lub łączyć je,

b) tworzyć nowe, potrzebne dla celów odbudowy kraju.

IV. Podległe Okręgowym Zjednoczeniom przedsiębiorstwa budowlane używają nazw zależnie od stanu faktycznego:

a) Państwowe Przedsiębiorstwo (Budowlane, Inżynieryjne, Drogowe, Instalacyjne i t. p.) „nazwa" w .... podległe Ministerstwu Odbudowy.

b) Przedsiębiorstwo (Budowlane, Inżynieryjne, Drogowe, Instalacyjne i t. p.) „nazwa dotychczasowa" w .... pod zarządem państwowym Ministerstwa Odbudowy.

V. Wydatki związane z zorganizowaniem i funkcjonowaniem Centralnego Zarządu i Okręgowych Zjednoczeń pokrywane są:

1) z wpływów uzyskiwanych od podległych im przedsiębiorstw budowlanych według zasad i stawek przeze mnie zatwierdzonych,

2) z dotacji ze Skarbu Państwa do wysokości przewidzianej w budżecie Ministerstwa Odbudowy.

VI. Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych gospodaruje na podstawie półrocznych planów finansowo-gospodarczych. Plany te powinny mi być przedkładane do zatwierdzenia najpóźniej na miesiąc przed rozpoczęciem półrocza. Po zakończeniu okresów sprawozdawczych należy mi przedkładać sprawozdania z wykonania tych planów.

VII. Nadzór nad działalnością Centralnego Zarządu Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych sprawuje w moim imieniu wyznaczony przeze mnie Podsekretarz Stanu przy współudziale Departamentu Przemysłu Budowlanego.

VIII. Naczelny Dyrektor przedłoży mi w terminie dwumiesięcznym do zatwierdzenia zasady organizacii wewnętrznej Centralnego Zarządu i Okręgowych Zjednoczeń Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych, oraz normy płac pracowników tych jednostek organizacyjnych.

IX. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 21 września 1946 r.

Minister
M. Kaczorowski

83

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 25 września 1946 r.

o powołaniu w ramach Gabinetu Ministra zespołu pracy do spraw dyzlokacji osadnictwa i związanych z nią zagadnień odbudowy i budownictwa na Ziemiach Odzyskanych.

(L. dz. G. M. 3024/46).

1. W ramach Gabinetu Ministra do spraw dyzlokacji osadnictwa na Ziemiach Odzyskanych i związanych z nią zagadnień odbudowy powołuję spośród pracowników resortu odbudowy — zespół pracy („Zespół pracy do spraw Ziem Odzyskanych").

2. Do zadań zespołu należy:

a) inicjatywa w przepracowaniu wszelkich bieżących zagadnień odbudowy, związanych z dyzlokacją osadnictwa na ziemiach odzyskanych.

b) koordynacja poczynań wszystkich agend Ministerstwa Odbudowy i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego w tym zakresie,

c) utrzymywanie łączności w powyższych sprawach z zainteresowanymi Ministerstwami, a zwłaszcza z Ministerstwem Ziem Odzyskanych.

3. Na kierownika zespołu jako mego delegata do spraw ziem odzyskanych wyznaczam ob. inż. arch. Stefana Tworkowskiego, Dyrektora Biura Planowania wsi G. U. P. P.

Kierownik zespołu w porozumieniu z Dyrektorem Gabinetu powoła do zespołu niezbędnych pracowników przede wszystkim spośród urzędników Ministerstwa względnie w szczególnych przypadkach zgłosi wnioski o czasowe zaangażowanie do prac w zespole specjalistów rzeczoznawców z poza Ministerstwa Odbudowy.

4. Kierownik zespołu wszelkie sprawy merytoryczne z zakresu działania powierzonego zespołowi referuje bezpośrednio

mnie, wszelkie zaś sprawy porządkowe, personalne i finansowe uzgadnia z Dyrektorem Gabinetu.

W wystąpieniach nazewnątrz kierownikowi zespołu przysługuje prawo podpisu „za Dyrektora Gabinetu Ministra".

5. Praca kierownika i pracowników Ministerstwa przydzielonych do zespołu nie zwalnia ich od obowiązków wynikających z ich stałego przydziału.

W przypadku gdyby prace w zespole absorbowały przydzielonych do zespołu pracowników poza godzinami urzędowymi na wniosek Dyrektora Gabinetu mogą im być przyznawane wynagrodzenia specjalne.

Minister:

M. Kaczorowski

84

OKÓLNIK Nr. 24.

z dnia 23 sierpnia 1946 r.

o stosowaniu przepisów o opłatach za prace architektoniczno-budowlane.

(L. dz. V — 866/46).

Do

Wszystkich Ministerstw, Urzędów Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Regionalnych Dyrekcji Planowania Przestrzennego, Dyrekcyj Odbudowy, Biura Odbudowy Stolicy.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 19 z dnia 18. VII.1946 r. (L. dz. V. 578/46), w sprawie opłat za prace architektoniczno-budowlane, polecam stosować ustalone w powołanym wyżej okólniku zasady obliczania wynagrodzeń od dnia 1 czerwca 1946 r.

Do umów o wykonaniu prac architektoniczno-budowlanych, zawartych przed tym terminem, mają zastosowanie odnośne przepisy dotychczasowe.

Minister Odbudowy:

M. Kaczorowski

85

OKÓLNIK Nr. 25

z dnia 27 września 1946 r.

w sprawie udzielania zamówień na roboty budowlane.

(L. dz. III/12772/2/46).

Do

Wszystkich Dyrekcyj Odbudowy i Wydziałów Odbudowy Urzędów Wojewódzkich.

W związku z przepisem § 11 ust. (3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu, oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 13 poz. 92) upoważniam Dyrekcje Odbudowy i Wydziały Odbudowy w Urzędach Wojewódzkich oraz w m. Łodzi do samodzielnego udzielania zamówień na roboty budowlane — w granicach następujących:

	Przy oddawaniu robót z wolnej ręki (§ 37 rozp. R. M.)	Przy oddawaniu robót w drodze przetargów (§ 16 ust. 2 i 3 rozp. R. M.)
Wydziały Odbudowy w Urzędach Wojewódzkich i w m. Łodzi	do 100 tys. zł.	do 1000 tys. zł.
Dyrekcje Odbudowy: Gdańska, Poznańska, Szczecińska, Wrocławska.	do 200 tys. zł.	do 2000 tys. zł.
Warszawska Dyrekcja Odbudowy. . . .	do 500 tys. zł.	do 4000 tys. zł.

Przy kwotach przekraczających powyższe cyfry należy składać wnioski z uzasadnieniem do decyzji Ministerstwa Odbudowy.

w/z Minister Odbudowy:

inż. J. Żakowski

86

Warszawa, dn. 10 września 1946 r.

MINISTERSTWO ODBUDOWY
Gabinet Ministra
L. dz. G. M. 2394/46.

Uprawnienia kontrolne terenowych Rad Narodowych.

Do
Wszystkich Urzędów Wojewódzkich — Wydziały Odbudowy i Dyrekcyj Odbudowy we Wrocławiu, Poznaniu, Szczecinie i Gdańsku.

Do Biura Kontroli napływają dość liczne skargi, że kierownicy niektórych urzędów i instytucji państwowych odmawiają komisjom kontroli, działającym z ramienia rad narodowych, prawa dokonywania kontroli podległych sobie urzędów, przedsiębiorstw czy zakładów. Takie ustosunkowanie się do komisji kontroli wynika albo z nieznajomości przepisów ustawy z dn. 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych, w szczególności postanowień art. 17 i 28 (Dz. Ust. Nr. 3 z 1946 r. poz. 26), bądź też z interpretowania tych przepisów w sposób niewłaściwy. Na tym tle dochodziło niejednokrotnie do niepotrzebnych zadrażnień i zatargów między komisjami kontroli, wzgl. prezydiami rad narodowych a kierownikami urzędów państwowych.

Nieuzasadnione kwestionowanie uprawnień kontrolnych rad narodowych zniechęca komisje kontroli do pracy, co jest wysoce szkodliwe z punktu widzenia interesu publicznego, zwłaszcza, że organa te jako nowe mają i tak do przezwyciężenia wiele przeszkód natury organizacyjnej, metodologicznej i t. p.

Wreszcie należy nadmienić, że uchylanie się urzędu z pod kontroli wytwarza u czynnika kontroli społecznej atmosferę podejrzeń i nieufności.

Powołując się na uchwałę Prezydium K. R. N. z dnia 25.VI. rb. w sprawie uprawnień kontrolnych rad narodowych, którą w odpisie załącza się, Ministerstwo poleca zapoznanie się z nią przez wszystkich pracowników Wydziału — Dyrekcji, a także urzędów i instytucji podległych.
Załącznik — odpis uchwały

Dyrektor Gabinetu:
Ludomir Kaczmarkiewicz

Odpis

UCHWAŁA

Prezydium Krajowej Rady Narodowej, z dnia 25 czerwca 1946 r. w sprawie uprawnień kontrolnych rad narodowych.

W czasie czynności kontrolnych dokonywanych przez terenowe rady narodowe stwierdzono, że niektóre urzędy państwowe i część terenowych rad narodowych w sposób niewłaściwy interpretuje przepisy ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych, dotyczące uprawnień kontrolnych rad narodowych.

Celem usunięcia wątpliwości powstałych przy stosowaniu ustawy Prezydium K. R. N. wyjaśnia co następuje:

I. Kontroli terenowych rad narodowych podlegają:
1) hierarchicznie podległe terenowe rady narodowe;
2) własne organy wykonawcze rady narodowej i instytucje oraz przedsiębiorstwa im podległe, także organy wykonawcze rad narodowych niższych stopni wraz z podległymi im instytucjami;
3) rządowe organy wykonawcze t. j. wszystkie władze, urzędy i instytucje rządowe zarówno zespolone, jak i niezespolone, działające na obszarze rady narodowej, przyczym władze i urzędy I instancji podlegają kontroli powiatowych rad narodowych, a władze i urzędy II instancji wojewódzkich rad narodowych, organy, filie, ekspozytury i agentury tych władz i urzędów, działające na obszarze jednej lub kilku gmin, podlegają kontroli właściwych gminnych rad narodowych;
4) przedsiebiorstwa rządowe, mające siedzibę lub zakład pracy na obszarze właściwości rady;
5) spółdzielnie oraz inne instytucje i osoby wykonywujące funkcje zlecone w zakresie administracji i gospodarki publicznej t. j. wszystkie instytucje i osoby, mające siedzibę lub zakład na obszarze właściwości rady, które na mocy decyzji władzy państwowej obowiązane są do wykonywania czynności administracyjnych gospodarczych w interesie publicznym, tylko w zakresie czynności zleconych.

II. Terenowe Rady Narodowe uprawnione są do wszelkich aktów i czynności wyżej wymienionych instytucji w zakresie ich:
1) zgodności z prawem,
2) politycznej, społecznej i gospodarczej celowości oraz zgodności z zasadniczą linią działalności K. R. N.

Prezydium K. R. N. zwraca przy tym uwagę rad narodowych wszystkich stopni, że:

1. Kontroli podlegać winny w pierwszym rzędzie te akty i czynności instytucji rządowych, które wywołać mogą poważniejsze społeczne i gospodarcze skutki, kontrola czynności technicznych i rachunkowych dokonywana jest bowiem również przez rządową kontrolę wewnętrzną oraz organa Biura Kontroli przy Prezydium K. R. N.
2. Rodzaj aktów i czynności, dokonywanych przez niektóre władze i urzędy państwowe wymaga ścisłego wskazania granic uprawnień kontrolnych rad narodowych, a mianowicie:
   a) kontrola organów wymiaru sprawiedliwości nie może dotyczyć orzecznictwa sądów, w zakresie którego sądy są niezawisłe, ani naruszyć tajemnicy dochodzenia i śledztwa, prowadzonego zarówno przez sądy, jak i urzędy prokuratorskie, urzędy bezpieczeństwa publicznego i Milicję Obywatelską;
   b) kontrola urzędów bezpieczeństwa w zakresie ich czynności winna być prowadzona na wniosek właściwej rady narodowej przez Komisję Specjalną;
   c) kontrola aktów i czynności organów podległych Ministerstwu Obrony Narodowej może być dokonywana wyłącznie przez K. R. N. i jej organy, o spostrzeżonych na tym odcinku niedomaganiach winny rady niezwłocznie zawiadomić Prezydium K. R. N.;
   d) kontrola rządowych przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych nie może wkraczać w szczegóły technicznego przebiegu produkcji, ani naruszać normalnej pracy przedsiębiorstwa.

III. Jeśli w wyniku kontroli zajdzie konieczność wydania zarządzeń, zmierzających do zmiany stwierdzonego w toku kontroli istniejącego stanu rzeczy, wówczas Komisja Kontroli zwraca się do Prezydium swej rady narodowej, które:

1) wydaje zarządzenia, o ile wnioski dotyczą aktów i czynności organów wykonawczych rad narodowych;
2) zwraca się do władzy przełożonej kontrolowanej instytucji o wydanie odpowiednich zarządzeń o ile chodzi o czynności władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw rządowych, o treści wniosków Prezydium powiadamia swą radę narodową oraz prezydium rady narodowej wyższego stopnia.

87

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 września 1946 r.

o sprostowaniu błędów: w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów w sprawie Państwowej Komisji Lokalowej i wojewódzkich komisyj lokalowych i w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie tymczasowego podziału administracyjnego Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 2 i 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) prostuje się następujące błędy:

1) w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1946 r. w sprawie Państwowej Komisji Lokalowej i wojewódzkich komisyj lokalowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 157) w § 1 pkt c) zamiast „Przemysłu" powinno być „Odbudowy, Przemysłu";
2) w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 maja 1946 r. w sprawie tymczasowego podziału administracyjnego Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 177) w § 2 ust. 3 zamiast „wałbrzycki" powinno być „wałbrzyski".

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 273 z dnia 10 października 1946 r.).

Cena numeru niniejszego zł. 40.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Odbudowy, Warszawa, Al. Marszałka Stalina 38.
Należność za Dziennik Urzędowy należy wpłacać tylko na konto czekowe w P. K. O. w Warszawie Nr 1 — 1683 — „Ministerstwo Odbudowy — Wydawnictwa".

Nr. 887 — Robotnicza Spółdzielnia Graficzna, Warszawa Targowa 80